

JULIA BURGERS-DROST

De strijd om het geluk

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

‘Ga er toch even uit, dan ben je misschien vanavond wel weer zover dat jij een poosje kunt waken... Bovendien slaapt vader nu toch. Je ziet eruit om op te schieten!’

Onwillig heeft Barbara haar jas gepakt en zonder antwoord te geven is ze naar buiten gegaan. Het verwaarloosde tuintje door, waar niemand eraan gedacht heeft in het najaar de rozenstruiken, eens de dierbaarste hobby van de heer des huizes, te snoeien.

Barbara duwt met haar voet tegen het rekje melkflessen. De winkelwagen is laat vandaag.

Ze sluit het tuinhekje zacht, een eerste opwelling om het dicht te knallen beheersend omwille van de zieke vader. Of hij de rozen nog zal zien bloeien?

‘De hemelse bloemen zullen ongetwijfeld mooier zijn, mijn kind!’ zou hij zeggen.

Een paar meter van haar ouderlijk huis verwijderd blijft Barbara even staan. Haar ogen dwalen door de vertrouwde omgeving. Hier hoort ze thuis, het forse grondgebied om het ‘Lovenerhout’ kent ze als geen ander.

Haar vader was al jaren werkzaam op het instituut voor pluimveeonderzoek, lang voor

haar geboorte. Er zullen weinig werknemers zijn op het 'Lovenerhout' die zijn inzet evenaren, weet Barbara.

Als klein meisje wachtte ze vroeger papa op bij de trappen van het grote hoofdgebouw, dat in het verre verleden ooit een voornaam buitenhuis is geweest. Ze fantaseerde er lustig op los. De ene keer was ze een verdwaalde zigeunerin, die het bordes opstropelde en smeekte om voedsel. Andermaal was ze in het kleedje gekropen van een adellijke jonkvrouw.

Op vrije middagen zocht ze de mensen op die werkzaam waren in de proefhokken. Wat andere kinderen verboden werd, stond men haar oogluikend toe.

Zo'n rustig kind, dat kleintje van Bergman.

Barbara kijkt weg van het imposante, witte gebouw. Ze kiest een slingerpaadje dat achter de proefhokken langs voert naar het bij het instituut behorende bos.

Grauwe betonnen palen waarlangs stevig gaas is gespannen, vormen de omheining. Onbevoegden hebben immers geen toegang tot de hokken waar proefnemingen op Europees niveau worden gedaan. De laboratoriumonderzoeken worden uitgewisseld met die van andere landen, teneinde de pluimveeziekten onder

andere volledig onder controle te krijgen. Maar ook de erfelijkheidsfactoren worden onderzocht, de kruisingsmogelijkheden. Ja, Barbara weet er alles van. Dat was ook de reden dat de directeur haar jaren geleden heeft gevraagd rondleidingen te verzorgen. Ze kon dat goed inpassen in haar werk. Want sinds gebleken is dat ze ongeschikt is voor de verpleging, heeft ze via een uitzendbureau geregeld werk in de horecasector en ook is ze dikwijls gevraagd als demonstratrice op beurzen.

Alles bij elkaar genomen heeft ze niets te klagen, maar toekomstmuziek zit er niet in.

Barbara huivert in haar dunne jas. De wind is guur en de avond zal vroeg komen, deze dag.

En voor de zoveelste maal neemt de angst bezit van haar: wat moet er van moeder en haar terechtkomen als vader er niet meer zal zijn? Moeder, dat weet ze zeker, zal zo vlug mogelijk willen wegtrekken van het Lovenerhout. Haar allergie voor het stof dat nu eenmaal in een omgeving als deze rijkelijk aanwezig is, zal als reden nummer één aangevoerd worden. En dat terwijl de directeur onlangs als geruststellende mededeling dacht aan te voeren: 'Wees niet bang dat we jullie op straat zetten als het misgaat met uw man, mevrouw Bergman.'

Na zoveel jaren trouwe dienst zal zeer waarschijnlijk getracht worden u en uw dochter de woning te laten!’

Barbara schopt tegen een dennenappel en ze merkt pas dat ze huilt als ze de warmte van haar tranen over haar wangen voelt glijden.

Ze loopt tot aan de omheining. Haar handen klauwen zich vast aan het gaas. Speelde ze hier als kind niet vaak dat ze opgesloten was... de vrijheid lokte achter het gindse pad. De paddenstoelen achter de omheining leken altijd roder en groter en de bosbessen en bramen noodden daar tot plukken.

Maar nooit, nooit meer zou Barbara, na die vreselijke ervaring waarover ze met niemand spreekt, alleen de bossen buiten het hek ingaan.

Hoewel het verlangen schrijnt naar die gedeelten van de natuur, waar je uren kunt gaan zonder een mens tegen te komen. Ze heeft het voor elkaar gekregen zich tevreden te stellen met het stuk omheind bos, daar waant ze zich veilig.

Daar is geen bedreiging, zoals ze die ook ervaart in een grote mensenmenigte. Eens heeft ze getracht het moeder uit te leggen, maar haar reactie was een geïrriteerde. Wat

bedoelde Barbara nu eigenlijk? Voelde ze zich tussen de mensen niet thuis, verlangde ze naar eenzaamheid? Toch werkte de sfeer van een bos ook op haar zenuwen? Door de stoom van de aardappels heen die ze aan het afgieten was, tuurde mevrouw Bergman naar het ernstige gezicht van haar dochter en voor de zoveelste maal moest Barbara het horen: 'Jij moest wat meer op je zuster lijken. Betsy is heel wat nuchterder dan jij!'

Barbara merkt dat haar handen stijf en koud aanvoelen, haar vingers hebben de afdruk van het gaas en ze tuurt naar die vreemde, rode streepjes.

De rok van haar jurk blijft haken in een tak van een braamstruik, maar het deert haar niet dat de stof scheurt.

Een paar goedgevulde wolken besluiten hun lading te lozen boven het Lovenerhout en het is Barbara of de elementen hun best doen haar dwars te zitten.

Ze duwt wat verwilderde struiken uit elkaar, zoekend naar het begaanbare pad. De troost die ze in haar geliefd bos dacht te vinden, is haar onthouden.

De regen vermengt zich met haar tranen; hier kan ze zich even onbekommerd laten

gaan. In- en inverdrietig leunt Barbara tegen de stam van een oude eik. Vader, lieve papa, straks ben je weg. En met jou de enige mens die een beetje van me begreep... maar ik gun het je. Jij, met je zieke hart. Barbara veegt met de mouw van haar jas langs haar ogen. Ze lijkt wel niet wijs om zich zo te laten gaan. Als er iemand over het bospad kwam... Ze snikt nog na als ze zich omdraait en de weg naar huis wil inslaan. Dan realiseert ze zich dat ze het niet zelf is die zulke deerniswekkende geluiden maakt.

Even denkt ze aan een ree, vastgelopen in een val, maar dan ziet ze door de struiken een rood kledingstukje schemeren.

Zonder zich te bedenken duwt ze opnieuw de takken uit elkaar en baant ze zich een pad naar de omheining.

Een klein meisje treft ze aan en het frappeert haar onbewust dat het kind in dezelfde houding staat als zij daarstraks. De handjes geklemd om het gaas, met een betrand gezichtje. De regen heeft het haar in natte sliertjes tegen het ronde voorhoofdje geplakt.

‘Ik wil erin... ik ben het hek kwijt!’ snikt ze op een bijna apathische toon.

Barbara hurkt neer, is nu op gelijke hoogte

met het meisje en ze legt haar vingers over de kleine vingertjes. Even is ze zelf dat meisje. Heel alleen in dat stuk Veluwe, met een bonkend hartje van angst.

‘Maar liefje, jij hoort hier toch niet? Woon je in het dorp?’ vraagt Barbara. Want ze acht het uitgesloten dat er in dit jaargetijde al vakantie-gangers zijn.

Het kind hikt een keer. Barbara voelt de spanning en haar ogen meten de hoogte van het hek. Eroverheen klimmen zou niet verstandig zijn.

Het kind vergeet voor een moment haar verdriet.

‘Ik? Ikke woon hier, hoor! We zijn gisteren hier komen wonen! In het nieuwe huis.’

Ze zwaait met haar armpjes in het rond en bij Barbara gaat een lichtje branden.

Natuurlijk, het nieuwe huis achter het grote gebouw. De opvolger van haar vader wordt met de nodige egards behandeld. Moeder zei gisteren nog wrokkend: ‘Een vent met een titel, die gunnen ze dan een nieuw huis. Zal ook wel meer verdienen dan pa!’

Zacht had ze opgemerkt: ‘Ik hoop voor de man dat hij net zo gelukkig in zijn werk zal zijn als papa, mams!’

Barbara duwt haar gedachten weg. Op kalmerende toon zegt ze tegen het meisje: ‘Natuurlijk, jij woont hier. Zal ik je mama halen, dan kan ze door het grote hek naar je toe komen.’

Het kind schudt haar hoofd. ‘Ik wil naar huis. Ik ben zo bang!’

Barbara grapt: ‘Je bent net roodkapje; die verdwaalde ook in het bos. Ja, jouw jasje is zelfs rood. Vertel me eens, hoe heet je?’

Barbara richt zich op. Nee, ze zal niet weglopen. ‘We verzinnen wel wat. Zal ik raden naar je naam? Eh... Anneke? Misschien Monique?’

‘Mis hoor; ik heet Babsje!’

Barbara lacht; even is ze vrij van alle zorg en verdriet. ‘Nee maar, dan heten we bijna hetzelfde!’

Het kind giert van het lachen. ‘Klim je over het hek, grote Babsje, en wandelen we dan samen naar huis?’

Barbara schudt spijtig haar hoofd. ‘Ik ben geen klauteraapje, maar ik weet wat. We gaan samen wandelen naar het grote hek. Jij op het bospad en ik aan deze kant. Hoe lijkt je dat?’

Ze zoekt in haar zak naar een pepermuntje. ‘Kerkvoer’, noemden zij en Betsy dat vroeger oneerbiedig.

‘Eh... terwijl we lopen, Babsje, zal ik je een verhaaltje vertellen. Jij mag zeggen waarover!’

Het wordt een vermoeiende wandeling voor Barbara, want haar pad gaat langs doornige struiken en af en toe moet ze dorre slierten akkerwinde losrukken, die zomers welig in de omheining groeit. Maar het verhaal houdt hen beiden in spanning. Het gaat over verdwaalde prinsessen, die bij zwervende zigeuners terechtkomen.

Als ze bij de toegangspoort belanden, is het donker maar droog en het verhaal is nog niet uit, tot spijt van de kleine Barbara.

Ze omklemt haar redster met stevige arm-pjes. ‘Breng je me nou naar huis, Barbara? Dan kun je onze hondjes zien. Mijn vader zegt dat we ze niet mogen houden omdat ze hier niet los kunnen lopen. Misschien moet zelfs Frija weg. Weet je nou de weg wel naar ons huis?’

Ze kwebbelt aan één stuk door, af en toe vertrouwelijk aan Barbara’s hand rukkend.

‘Ik heb nog maar eventjes tijd, maar ik breng je wel weg. Kijk eens, de lichtjes langs het grote pad zijn al aan. En ginds, door de struiken heen, zie je lampjes van de kippen-hokken. Net een lange trein, vind je niet?’

Al babbelend leggen ze de betrekkelijk